

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев 3018/2022
09.11.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Гордане Комненић, Драгане Миросављевић, Споменке Зарић и Зорана Хаџића, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Душан Мрдаковић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво, са седиштем у Београду и Града Београда, кога заступа Градско правобранилаштво Града Београда, ради стицања без основа, одлучујући о ревизији тужиле, изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 12070/19 од 29.09.2021. године, у седници одржаној 09.11.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 12070/19 од 29.09.2021. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиле, изјављена против пресуде Вишег суда у Београду Гж 12070/19 од 29.09.2021. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 4287/18 од 04.06.2019. године, ставом првим изреке, одбијен је, као неоснован, тужбени захтев тужиле којим је тражила да се обавезе тужена Република Србија да јој исплати 1.500,00 динара и тужени Град Београд 3.500,00 динара све са законском затезном каматом од 31.07.2017. године до исплате. Ставом другим изреке, обавезана је тужиле да туженом Граду Београду на име трошкова поступка исплати 33.000,00 динара. Ставом трећим изреке, одбијен је, као неоснован захтев тужене Републике Србије за накнаду трошкова поступка.

Виши суд у Београду је пресудом Гж 12070/19 од 29.09.2021. године, одбио, као неосновану жалбу тужиле и потврдио првостепену пресуду у ставу првом и другом изреке, а одбијен је захтев тужиле за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде, тужиле је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права и из разлога прописаних чланом 404. Закона о парничном поступку.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП ("Службени гласник РС", бр. 72/2011... 18/2020), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса, или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Ставом 2. истог члана, прописано је да о

дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана, одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом одлучено је о тужбеном захтеву ради враћања стеченог без основа у укупном износу од 5.000,00 динара (у односу на тужену Републику Србију 1.500,00 динара, а у односу на тужени Град Београд у износу од 3.500,00 динара). Наведени износ, који је плаћен на име таксе у поступку озакоњења објекта, тужиља потражује тврдећи да је суд пропустио да одлучи о њеном захтеву за ослобађање од плаћања таксе као самохраном родитељу.

Врховни касациони суд је оценио да у конкретном случају нису испуњени законски услови за одлучивање о ревизији тужиље као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. став 1. ЗПП, јер нема разлога који указују на потребу уједначавања судске праксе и новог тумачења права као ни потребу разматрања правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана. Имајући у виду схватање ревидента о меродавном материјалном праву у конкретном случају и садржину одредбе члана 404. став 1. ЗПП, произлази да свака погрешна примена материјалног права на конкретно утврђено чињенично стање не доводи до примене овог института, и само она која је од општег значаја за остваривање и заштиту људских права и обезбеђења стандарда правичног суђења. Поред наведеног, тужиља није доказала да постоји различита судска пракса у идентичној чињеничној и правној ситуацији, односно да се у конкретном ради о одлуци која одступа од судске праксе.

Зато је Врховни касациони суд одлучио као у ставу првом изреке овог решења, сагласно члану 404. став 2. ЗПП.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Тужба ради враћања стеченог без основа поднета је 19.03.2018. године, а вредност предмета спора је 5.000,00 динара.

Имајући у виду вредност предмета спора, ради се о спору мале вредности, обзиром да се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, у смислу члана 468. став 1. ЗПП, а одредбом члана 479. став 6. истог закона, прописано је да против одлуке другостепеног суда, у поступку о споровима мале вредности, није дозвољена ревизија.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Добрила Страјина,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић